

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 59658

гр. София, 02.07.2022 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 161 СЪСТАВ, в закрито заседание на втори юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МЕТОДИ Т. ШУШКОВ

като разглежда докладваното от МЕТОДИ Т. ШУШКОВ Частно гражданско дело № 20221110129677 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл.417 ГПК

Образувано е по заявление вх.№112737/03.06.2022 г. на Банка ДСК АД за издаване срещу Т. П. Т. на заповед за незабавно изпълнение по чл.417 ГПК и изпълнителен лист, с което се претендират и следните суми: 120,00 лв.-разходи при изискуем кредит.

Това искане съдът намира за неоснователно.

Съгласно чл.7, ал.3, изр.І ГПК „Съдът служебно следи за наличието на неравноправни клаузи в договор, сключен с потребител“, а заявлението се отхвърля, когато „искането е в противоречие със закона или с добрите нрави“ (чл.411, ал.2, т.2 ГПК) или „се основава на неравноправна клауза в договор, сключен с потребител или е налице обоснована вероятност за това“ (чл.411, ал.2, т.3 ГПК).

Процесният договор е сключен при действието на ЗПК-2010 г.

Заявлението е частично неоснователно.

Претенцията за посочените суми е незаконосъобразна като основана на нищожна клауза от общите условия относно тази такса.

1. Чрез претендирането на тази сума се иска длъжникът да заплати допълнителна сума за забава, различна от претендираната със заявлението мораторна, което е в противоречие с императивната разпоредба на чл.33, ал.1 ЗПК, според която при забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата. Уговарянето в договора на такси, които се дължат при забава всъщност представлява забранено от чл.33, ал.1 ЗПК уговаряне на мораторна неустойка (в същия смисъл- Определение от 18.01.2021 г. по ч.гр.д.№440/2021 г. на СГС-VI отд., Определение №1393/24.07.2021 г. по ч.гр.д.№5821/2021 г. на СГС, I-M с-в, Определение №1689/11.08.2021 г. по ч.гр.д.№9751/2021 г. на СГС-VI-A с-в., Определение

№1854/04.03.2022 г. по ч.гр.д.№1207/2022 г. на СГС-IV Д възз.с-в. и мн.др.).

Съгласно чл.33, ал.1 ЗПК „При забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата“-от ясния текст на нормата („при забава...“) безпротиворечиво следва, че в предметния ѝ обхват попадат всякакви вземания на кредитора, който той претендира от потребителя в хипотезата на забава на последния по договора-независимо дали се касае за мораторна неустойка или пък за разноси по договора по смисъла на чл.76, ал.2 ЗЗД, които са уговорени като задължение на потребителя при или поради изпадането му в забава.

Дължимостта на тази сума е обвързана с неизпълнение на задължение по договора, което противоречи на разпоредбата на чл.33 от ЗПК-платената такса за връчване на волеизявлението на банката за обявяване на предсрочната изискуемост по кредита се претендира при изпадането на длъжника в забава, поради което също попада под забраната на чл.33 ЗПК.

2. Обявяването на предсрочна изискуемост за задълженията по процесния договор е типично действие по управление на кредита, поради което претендирането на тази платена от заявителя такса за уведомяване (макар и наречена разход) е изрично забранено от разпоредбата на чл.10а, ал. 2 ЗПК, забраняваща на кредитора да изисква заплащане на такси и комисиони за подобни действия (така-Определение №1854/04.03.2022 г. по ч.гр.д. №1207/2022 г. на СГС-IV Д възз.с-в.). В тази си част т.13, раздел III от договора е нищожна поради противоречие с чл.10а, ал.2 ЗПК.

3. Разпоредбата на чл.309, ал.1 ТЗ очевидно не може по никакъв начин да обоснове претендираното задължение, а позоваването на нея е явно неоснователно-заявителят е търговец, длъжникът-потребител по смисъла на §13, т.1 ЗПК и чл.9, ал.3 ЗПК, договърът попада в приложното поле на чл.1 и 3 ЗПК и не са налице изключенията по чл.4 ЗПК, поради което приложението на ТЗ е дерогирано-както поради специалния характер на ЗПК спрямо ТЗ относно потребителите-страни по договори с търговци, така и съгласно изричната разпоредба на §1 ЗЗП.

4. Изявлението за предсрочна изискуемост е връчено чрез ЧСИ, поради което и размерът на това задължение е необоснован-предсрочната изискуемост е обявена на длъжника чрез волеизявление на банката, връчено чрез частен съдебен изпълнител по чл.18, ал.5 ЗЧСИ, като съгласно раздел I, т.5 от Тарифа за таксите и разноските към Закона за частните съдебни изпълнители дължимата такса за връчването на поканата очевидно не е в размер на 120,00 лв., а други разходи на заявителя не са посочени и доказани.

Заявлението следва да се отхвърли и частично относно претендираните разноси за държавна такса.

По изложените мотиви и на основание чл.413 ГПК Софийски районен съд

РАЗПОРЕДИ:

ОТХВЪРЛЯ заявление вх.№112737/03.06.2022 г. на Банка ДСК АД за издаване срещу Т. П. Т., **в частта му** относно сумата 120,00 лв.- разходи при изискуем кредит, както **в частта му** относно искането за присъждане на държавна такса от 2,40 лв. (над дължимата държавна такса от 429,73 лв. до пълния претендиран размер от 432,13 лв.).

Разпореждането подлежи на обжалване с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването му на заявителя.

Съдия при Софийски районен съд: _____